

Rozsudek pro uznání

Abstrakt

Tématem této práce je rozsudek pro uznání, v praxi často užívaný druh rozhodnutí ve věci samé, který má soužit k urychlení a zefektivnění samotného soudního řízení. Práce se věnuje jak rozsudku pro uznání vydaném na základě výslovného souhlasu žalovaného, tak tzv. fikce uznání nároku žalovaným, na jejímž základě lze rozsudek pro uznání rovněž vydat. Cílem této práce je nejen podat ucelený výklad procesu, který vydání rozsudku pro uznání předchází a který na něj navazuje, ale zároveň popsat význam tohoto rozsudku, jeho vývoj na českém území a zároveň porovnat jeho vnitrostátní právní úpravu se slovenskou. Tato práce rovněž poukazuje na určité problematické aspekty rozsudku pro uznání a nabízí jejich možná řešení. Práce je dělena do šesti kapitol.

První kapitola se zabývá historickým vývojem rozsudku pro uznání na českém území. Věnuje se zejména zakotvení rozsudku pro uznání do českého právního řádu na přelomu 19. a 20. století a dále jeho znovuzavedením do úpravy civilního procesu v letech 1993 – 2009, kdy nabyl rozsudek pro uznání podobu, která mu zůstala dodnes.

Druhá kapitola je věnována fikci uznání. První podkapitola se zabývá fikcí uznání v rámci přípravy jednání, kde je velká pozornost věnována tzv. kvalifikované výzvě k vyjádření a s ní spojenými účinky, a to včetně aktuálních postojů Ústavního soudu k této problematice. Druhá podkapitola pak rozebírá fikci uznání nároku v přípravném jednání. Jsou zde uvedeny předpoklady nařízení přípravného jednání a případný postih účastníků řízení za nedostavení se k němu.

Třetí kapitola je zaměřena na rozsudek pro uznání vydaný na základě výslovného uznání nároku ze strany žalovaného. Zabývá se přípustnými formami uznání nároku v rámci soudního řízení, jeho náležitostmi či jeho užitím v řízení před soudem odvolacím či dovolacím.

Ve čtvrté kapitole se autor věnuje rozsudku pro uznání jako takovému. Jsou zde rozpracovány náležitosti takového rozsudku, přípustnost jeho vydání, srovnání rozsudku pro uznání s rozsudkem pro zmeškání a opravné prostředky, jež lze proti tomuto rozhodnutí uplatnit.

Pátá kapitola porovnává českou právní úpravu rozsudku pro uznání se slovenskou, a to jak v rámci úpravy minulé, tak té nové, jež byla do slovenského právního řádu zavedena v rámci rekodifikace celého civilního řízení v prosinci 2018. Autor se zde zaměřuje na nejdůležitější rozdíly a hodnotí jejich možné výhody a nevýhody oproti úpravě vnitrostátní.

Šestá kapitola nabízí autorův názor na možné změny problematických aspektů rozsudku pro uznání. Autor poukazuje zejména na možnost použití rozsudku pro zmeškání na místo rozsudku pro uznání vydaného na základě fikce uznání ze strany žalovaného, jako je tomu například v zahraničí. Dále se zde zabývá poměrně shovívavým přístupem soudů k dodržování náležitostí vyjádření na tzv. kvalifikovanou výzvu. Autor zde poskytuje možná východiska, jež by mohla vést k vyjasnění, zpřesnění institutu rozsudku pro uznání, ale i k samotnému naplnění jeho účelu.

Klíčová slova

Rozsudek pro uznání, fikce uznání, kvalifikovaná výzva k vyjádření.